

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobkyně: **A. M.**
zastoupena JUDr. Petrem Novotným, advokátem
se sídlem Praha 10, Archangelská 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2021, čj. OAM-168/ZA-K06-K02-2021, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2021, č. j. OAM-168/ZA-K06-K02-2021, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 13 757,50 Kč k rukám jejího zástupce, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 21. 6. 2021 domáhá přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že její žádost o mezinárodní ochranu

se zamítá podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobkyně má zato, že byla uvedeným rozhodnutím žalovaného v řízení o udělení mezinárodní ochrany jako jeho účastník zkrácena na svých právech, proto jej napadla v celém rozsahu. Dle jejího názoru žalovaný v rámci správního řízení porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, když s ohledem na tvrzení její zákonné zástupkyně a zjištěné skutečnosti v rozporu se zákonem rozhodl tak, že mezinárodní ochranu neudělil. Navrhla proto zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
3. Žalobkyně uvedla, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice podala jejím jménem její zákonná zástupkyně (matka), ta také poskytla údaje k podané žádosti. Konkrétně sdělila, že její nezletilá dcera se narodila v Hradci Králové, je státní příslušníkem Ukrajiny a ukrajinské národnosti, protože její otec je Ukrajinec. Nezletilá žalobkyně neopustila od narození území ČR. Nevlastní cestovní pas, pouze rodný list. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu zákonná zástupkyně nezletilé uvedla, že její rodiče zde požádali o udělení mezinárodní ochrany a chtějí, aby jejich dcera byla s nimi.
4. Žalobkyně nepovažuje Ukrajinu ve vztahu ke své osobě za bezpečnou zemi původu, a to s ohledem na skutečnosti, které uvedla její zákonná zástupkyně při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. že se bojí návratu žalobkyně do její vlasti, tj. na Ukrajinu, a to v důsledku probíhajícího dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu. Zákonná zástupkyně žalobkyně současně prezentovala svoji obavu, že v případě návratu na Ukrajinu by byla žalobkyně reálně ohrožena na svém životě.
5. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný nepostupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť lze mít za prokázané, že v její vlasti v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt, který v poslední době ještě nabral na intenzitě v důsledku přímé vojenské konfrontace s Ruskou federací v Azovském moři. Žalobkyně zdůraznila, že aktuální vývoj vnitrostátního ozbrojeného konfliktu v její domovské zemi v poslední době nepolevuje na intenzitě, jsou každodenně hlášeny střety a přestřelky včetně mrtvých, a to jak mezi příslušníky vojenských jednotek, tak i mezi civilním obyvatelstvem. V této souvislosti poukázala zejména na znění § 14a zákona o azylu a je přesvědčena, že splňuje přinejmenším podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany dle tohoto ustanovení. Návratem do domovské vlasti by byla ohrožena na svém životě s ohledem na fakt, že na Ukrajině probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt a přestože faktické boje probíhají převážně ve východní části země, je evidentní, že následky konfliktu negativně ovlivňují život v celé zemi.
6. Žalobkyně uvedla, že z Informací OAMP jednoznačně vyplývá, že situace v oblasti Krymu a na celém východě Ukrajiny je neustále velmi špatná, neboť incidenty se soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Je tak zcela jisté, že se po několika letech konfliktu v samozvaných republikách vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti

značně dopadající na civilní obyvatelstvo, a to v rámci celé Ukrajiny. V současné době tedy probíhá stále na Ukrajině, zejména na východě země, vnitrostátní ozbrojený konflikt mezi separatisty a ukrajinskou armádou a bezpečnostní situace v této oblasti je i nadále velmi vážná. Na denním pořádku jsou také únosy, vraždy a oběti mezi civilním obyvatelstvem. V dohledné době se přitom nedá očekávat změna situace k lepšímu. Zákonná zástupkyně žalobkyně se proto domnívá, že v současné době vycestování žalobkyně do země původu žalobkyně není bezpečné a v případě návratu má oprávněný strach o život a zdraví žalobkyně. Zároveň ani není zřejmé, jak se bude dále celková situace na Ukrajině vyvíjet zejména s ohledem na nepřátelský postoj Ruské federace.

7. Závěrem žalobkyně upozornila na fakt, že na Ukrajině i nadále přetrvávají vlny vnitrostátního konfliktu, což i nadále způsobuje špatnou bezpečnostní situaci pro civilní obyvatelstvo a závažné porušování lidských práv. Za současných okolností proto nelze Ukrajinu označit za bezpečnou zemi původu, když je zcela zřejmé, že se po několika letech trvajícího konfliktu v samozvaných republikách vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo, a to v rámci celé Ukrajiny.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, stejně jako na obsah správního spisu. Má zato, že žalobní námitky neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně ve své žalobě *de facto* zopakovala stěžejní důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které podrobně zhodnotil a zároveň si opatřil dostatečné množství podkladů týkající se situace v zemi původu. Připomněl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je snaha o sloučení rodiny, neboť i její rodiče požádali o mezinárodní ochranu. Pokud jde o žalobní námitky týkající se posouzení bezpečnostní situace v zemi původu v případě návratu, žalovaný uvedl, že se k této otázce dostatečně vyjádřil ve svém rozhodnutí na straně 3 - 4 a nepovažuje za nutné tuto argumentaci opakovat.
10. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a že se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobkyni udělit některou z forem mezinárodní ochrany. K tomuto dále sdělil, že je to právě žalobkyně, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení a je toho názoru, že pro to, aby žalobkyně mohla tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 19. 3. 2021 měla žalobkyně možnost uvést důvody, pro které žádala o udělení mezinárodní ochrany, bylo umožněno, aby uvedla i další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování její žádosti, a to včetně možnosti doložit doklady, které by její tvrzení podpořily. Žalovaný je tedy přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí, pro rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, jak ostatně vyplývá ze spisového materiálu. Připomněl, že institut mezinárodní ochrany je institutem umožňujícím legální pobyt na území České republiky zcela výjimečným a v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravené v

zákoně o pobytu cizinců. Potřeba žalobkyně legalizovat si na území České republiky svůj další pobyt z důvodu jí tvrzených důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není a nemůže být, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nesplňuje pobytové řízení cizinců.

11. Žalovaný má za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobkyní a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Během řízení hodnotil celý případ individuálně a posoudil veškeré argumenty, které žalobkyně během žádosti uvedla. Podle jeho názoru nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí, kterým byla žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Jednání před soudem

12. Při jednání soudu konaném dne 6. 4. 2022 setrvali účastníci sporu na svých argumentech a procesních návrzích. Zástupce žalobkyně současně upozornil na aktuální situaci na Ukrajině, která v poslední době vyeskalovala v otevřenou válku mezi Ukrajinou a Ruskou federací a žádal, aby soud vzal tuto skutečnost v potaz.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po projednání věci dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že zákonná zástupkyně podala dne 17. 3. 2021 jménem nezletilé žalobkyně žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 19. 3. 2021 poskytla údaje k podané žádosti, k níž konkrétně sdělila, že její nezletilá dcera se narodila v Hradci Králové, je státní příslušníkem Ukrajiny a ukrajinské národnosti, protože její otec je Ukrajinec. Nezletilá žalobkyně zatím nemluví, od narození neopustila území ČR, nemá vlastní cestovní pas, pouze rodný list, její vyznání je pravoslavné křesťanství. O udělení mezinárodní ochrany žádá poprvé. Zdravotně je v pořádku, bez omezení nebo jiných zvláštních potřeb. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu zákonná zástupkyně jménem nezletilé uvedla, že její rodiče zde požádali o udělení mezinárodní ochrany a chtějí, aby jejich dcera byla s nimi. Téhož dne, tj. 19. 3. 2021, byl se žalobkyní, resp. její zákonnou zástupkyní, proveden i pohovor. Při něm zákonná zástupkyně žalobkyně mimo jiné uvedla, že o mezinárodní ochranu jménem dcery požádala proto, že chce, aby byly spolu. Jiné důvody nemá. O nezletilou dceru pečuje ona a její manžel. K dotazu správního orgánu uvedla, že by péči o dceru mohla zajišťovat i v případě návratu na Ukrajinu.
15. O možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu byla zákonná zástupkyně žalobkyně řádně vyrozuměna, ke správnímu orgánu se k tomuto seznámení se s podklady se dne 5. 5. 2021 dostavila, avšak možnosti seznámit se s podklady nevyužila, ani nenavrhla žádné jejich doplnění.
16. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jako zjevně nedůvodnou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, neboť shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. K tomu je třeba podotknout, že vzhledem ke specifické povaze tohoto „zkráceného“ řízení platí, že u rozhodnutí

vydaných podle § 16 zákona o azylu správní orgán hodnotí a soud přezkoumává pouze to, zda byly dány důvody pro aplikaci tohoto ustanovení. Nezkoumá již, zda byly dány důvody podle § 12 až § 14a zákona o azylu.

17. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se „jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze“.
18. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že „jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
19. Shora citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházející z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu, specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Základem vnitrostátní úpravy k této problematice je směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Česká republika využila možnosti přijmout vnitrostátní seznam bezpečných zemí původu, ten obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Dle § 2 této vyhlášky Česká republika považovala ke dni rozhodnutí žalovaného Ukrajinu s výjimkou Krymu a částí Luhanské a Doněcké oblasti za bezpečnou zemi původu.
20. Jelikož je institut tzv. bezpečné země procesním a nikoliv hmotněprávním institutem, vede jeho využití zejména k procesním zjednodušením ve správním řízení. Žalovaný obecně nemusí shromažďovat informace o zemi původu v takovém rozsahu, jako je tomu u plného meritorního přezkumu žádosti. Na seznam tzv. bezpečných zemí ovšem nelze nazírat jako na dogmatické vymezení států, které aktuálně, v době rozhodování soudu, splňuje ony materiální podmínky. Je proto i na správním soudu, aby z informací, které jsou veřejně dostupné, vyhodnotil, zda v předmětné zemi může docházet k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
21. Krajský soud musí konstatovat, že pokud by posuzoval jádro námitek žalobkyně podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného, její námitky by nejspíš nebyly úspěšné (k tomu srov. z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu např. usnesení Nejvyššího správního soudu ve věci rodičů žalobkyně, kterými byly jejich kasační stížnosti proti zamítavému rozhodnutí krajského soudu odmítnuty pro nepřijatelnost, tj. usnesení ze dne 21. 7. 2021, čj. 4 Azs 19/2021-27, a ze dne 8. 12. 2021, čj. 3 Azs 18/2021-39).

22. Vše se každopádně změnilo ve dne 24. 2. 2022, neboť na velké části území Ukrajiny vypukl po invazi Ruské federace mezinárodní ozbrojený konflikt, který stále trvá. Uvedená skutečnost je k okamžiku rozhodování krajského soudu všeobecně známa, nebyla zde však v době, kdy rozhodoval žalovaný (v květnu 2021). K zahájení tohoto konfliktu došlo po podání žaloby.
23. Ačkoliv je základním pravidlem rozhodování správních soudů přezkum rozhodnutí správního orgánu na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž citované pravidlo odráží přezkumný charakter správního soudnictví, existují z tohoto obecného pravidla výjimky vyžadované ústavním pořádkem, mezinárodním právem či právem EU, a to i v situaci pozdějších změn skutkového stavu. K prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. však soudy přistupují s obezřetností.
24. Jedna z těchto výjimek plyne z práva EU, konkrétně ze směrnice 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Podle čl. 46 odst. 3 této směrnice platí, že členské státy zajistí, *aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně*. Citované ustanovení tak zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se toto ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy. Tento požadavek práva EU je tedy přímo použitelný na řízení před krajským soudem.
25. Krajský soud je tak v tomto případě soudem, který má povinnost zajistit úplné a *ex nunc* posouzení opravného prostředku podaného proti rozhodnutí žalovaného. V rámci soudního řízení při aplikaci čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice lze přitom pracovat pouze s takovými novými skutečnostmi, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany buď nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem, anebo k jejich neuvedení měl ospravedlnitelný důvod (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16). V tomto případě není pochyb o tom, že válka na Ukrajině představuje novou skutečnost, kterou žalobkyně nemohla uplatnit ve správním řízení. Zároveň má krajský soud za to, že válečný konflikt na Ukrajině představuje skutečnost obecně známou, kterou není třeba dokazovat. Jde o všeobecně známou informaci, že na Ukrajině v současné době probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt (válečný konflikt dvou států), který zasahuje celé její území a který znemožňuje fungování státu v běžném režimu.
26. Za dané situace je zcela zřejmé, že Ukrajina není a nemůže být pro žalobkyni tzv. bezpečnou zemí původu, neboť jednou z podmínek pro označení státu za bezpečnou zemí původu je, že na jeho území nedochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (viz § 2 odst. 1 písm. k/ bod 1 a příloha I procedurální směrnice). Tuto podmínku Ukrajina s ohledem na aktuálně probíhající mezinárodní ozbrojený konflikt již nesplňuje. Není pochyb o tom, že dochází k hrozbě nebezpečí vážné újmy z důvodu svévolného násilí v případě

mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, což se vztahuje na celé území Ukrajiny, nikoliv již jen na dvě oblasti na východě země ovládané proruskými separatisty (Doněck a Luhansk) a Krym.

27. Žalovaný přitom založil své rozhodnutí jen na tom, že Ukrajina je tzv. bezpečnou zemí původu. Dnem 24. 2. 2022 však tato výchozí teze padla a již nemůže obstát. V dalším řízení tak žalovaný nebude moci žádost žalobkyně zamítnout bez dalšího podle § 16 odst. 2 zákona o azylu pro její zjevnou nedůvodnost, neboť z konceptu bezpečné země původu nelze v tomto případě nadále vycházet. V novém řízení bude muset přihlédnout k aktuální (zejména bezpečnostní a lidskoprávní) situaci na Ukrajině, která tu bude v době jeho rozhodování a jejíž podobu nyní nelze nijak předvídat.
28. Krajský soud k tomu poznamenává, že správní soudnictví je sice ovládáno zásadou plné jurisdikce, ovšem správní soudy nemohou plnit funkci dalšího stupně správního řízení. Nemohou proto za správní orgán provádět nové zjišťování skutkového stavu a jeho posouzení v takovém rozsahu, že by jejich činnost nahrazovaly. V takovém případě je na místě tuto povinnost uložit správnímu orgánu ve zrušujícím rozsudku, což je i příklad nyní projednávané věci. Bude tedy na žalovaném, aby znovu posoudil aktuální situaci na Ukrajině a důsledky pro žalobkyni z toho plynoucí.
29. Pro úplnost krajský soud dodává, že nepřehlédl, že dne 4. 3. 2022 přijala Rada EU prováděcí rozhodnutí 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana a že v návaznosti na to dne 21. 3. 2022 nabyl účinnosti zákon č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace. Uvedené však nic nemění na výše přijatém závěru, že aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině neumožňuje žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.

VI. Závěr a náklady řízení

30. S ohledem na skutkový stav zjištěný k okamžiku svého rozhodování, tj. zejména s přihlédnutím ke shora popsané aktuální situaci v zemi původu žalobkyně, krajskému soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí za použití ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.), a to kvůli skutkovému vývoji následujícímu po vydání rozhodnutí žalovaného, který soud musel vzít v potaz podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle jeho odstavce prvního má úspěšný účastník řízení právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníku řízení, který úspěch ve věci neměl. Z tohoto pohledu je nutno za úspěšného účastníka považovat žalobkyni. Její důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byla odměna advokáta a jeho režijní výlohy (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Zástupce žalobkyně učinil ve věci 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby a účast při jednání soudu) po 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky]. Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 3 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Zástupce žalobkyně je registrován jako plátce DPH,

proto byla odměna a náhrada o hodnotu této daně povýšena (§ 14a advokátního tarifu), celkem činí 12.342 Kč. V souvislosti s účastí při jednání je dalším nákladem zastoupení náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu, který zástupce žalobkyně vzhledem ke své účasti ještě u dalšího jednání u zdejšího soudu účtoval v rozsahu $\frac{1}{2}$ z 8 půlhodin po 100 Kč (tj. 968 Kč včetně DPH) a $\frac{1}{2}$ cestového z Prahy do Hradce Králové z částky 1.863 Kč (při cestě celkem 226 km, spotřebě 5,7 l/100 km, ceně benzínu 37,10 Kč a amortizaci 4,70 Kč), tj. 931,50 Kč.

32. Krajský soud závázal žalovaného povinností žalobkyni tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 13.757,50 Kč uhradit k rukám jejího zástupce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 6. dubna 2022

Mgr. Helena Konečnán v. r.
samosoudkyně